

Sygn. akt II AKz 1073/20

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Piotr Pośpiech

Protokolant: Ewelina Polok

po rozpoznaniu w sprawie B. G.

oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

zażaleń oskarżonego oraz jego obrońcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 17 września 2020 roku, sygn. akt V K 172/20

w przedmiocie przedłużenia okresu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 września 2020 roku, sygn. akt V K 172/20, Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego B. G., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 28 marca 2020 roku, sygn. akt VII Kp 86/20, na okres dalszych 3 miesięcy, tj. do dnia 21 grudnia 2020 roku do godz. 4:50.

Zażalenia na wyżej opisane postanowienie wnieśli oskarżony oraz jego obrońca.

Oskarżony w wywiedzionym środku zaskarżenia wnioskuje o zmianę środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na inne środki wolnościowe napisał, że zrozumiał swoje naganne zachowanie, że nie wejdzie już w konflikt z prawem, że chciałby wspierać swoją konkubinę, podjąć pracę oraz że będzie pozostawał do dyspozycji sądu czy prokuratora.

Z kolei obrońca oskarżonego, nie zgadzając się z rozstrzygnięciem sądu I instancji, podniósł w środku odwoławczym obrazę przepisów postępowania, a to art. 249 k.p.k., art. 257 § 1 k.p.k. oraz art., 258 k.p.k. Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 września 2020 roku i nakazanie zwolnienia oskarżonego z Aresztu Śledczego, ewentualnie o zmianę tymczasowego aresztowania na środek o charakterze wolnościowym w postaci poręczenia majątkowego w kwocie 15.000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenia nie zasługują na uwzględnienie.

W ocenie sądu odwoławczego decyzja Sądu Okręgowego o przedłużeniu stosowania wobec oskarżonego B. G. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania jest prawidłowa i podyktowana została umotywowaną potrzebą zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania sądowego.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że analiza akt sprawy nie przynosi odmiennych od Sądu Okręgowego ustaleń oraz wniosków, co do istnienia po stronie oskarżonego B. G. przesłanki ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k. – i to zarówno w aspekcie dowodowym, jak i istnienia potrzeby zabezpieczenia prawidłowego toku procesu. Fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw został bowiem w dużym stopniu uprawdopodobniony dotychczas zebranymi dowodami, wyszczególnionymi w skierowanym do Sądu Okręgowego akcie oskarżenia. Jednocześnie w sprawie, jak dotąd nie ujawniły się takie okoliczności, które by to prawdopodobieństwo niweczyło, czy też w dużym stopniu osłabiało. Odnosząc się do treści zażalenia obrońcy skazanego podważającego istnienie przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. wyjaśnić należy, że przeprowadzona na obecnym etapie postępowania analiza i ocena zebranych oraz zabezpieczonych dowodów nie oznacza jeszcze definitywnego rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie oskarżonego, gdyż będzie to możliwe dopiero po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w ewentualnej fazie wyrokowania. Z kolei podważanie trafności sformułowania zarzutu zawartego w punkcie pierwszym aktu oskarżenia nie jest przedmiotem oceny sądu odwoławczego w kontekście istnienia wyżej powołanej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych, albowiem jest to zakres badania i oceny sądu merytorycznie rozpoznającego sprawę.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia prowadzi również do wniosku, że w dalszym ciągu istnieją podstawy dalszego stosowania względem oskarżonego tymczasowego aresztowania z powodu realnie grożącej mu surowej kary pozbawienia wolności, o której mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych i prawnych w tym zakresie, toteż bliższe odwoływanie się do tej przesłanki, w szczególności kiedy skarżący jej nie podważają, Sąd Apelacyjny uważa za zbędne.

Obawę bezprawnego utrudniania postępowania karnego, o której mowa w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. uzasadnia z kolei fakt, że zarzuty postawione oskarżonemu opierają się w dużej mierze na osobowych źródłach dowodowych. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że oskarżony przyznaje się do posiadania narkotyków, jak również do zarzutu opisanego w punkcie piątym aktu oskarżenia, negując przy tym popełnienie pozostałych zarzucanych mu czynów. Przy czym zauważyć należy, że oskarżony podczas pierwszego przesłuchania w dniu 27 marca 2020 r. przyznał się do wszystkich stawianych mu zarzutów. Taka postawa oskarżonego, kiedy to jego wyjaśnienia nie korespondują w pełni z innymi zebranymi w sprawie dowodami, co oczywiście nie przekłada się wprost na obawę mactwa procesowego, a stanowi jedynie jego prawo do obrony, świadczy zarazem o konieczności przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego w dotyczącym go zakresie, którego zabezpieczeniu ma służyć właśnie między innymi stosowany względem niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Obawy mactwa procesowego, wbrew twierdzeniu adwokata, nie eliminuje okoliczność, że wszyscy świadkowie zostali przesłuchani w postępowaniu przygotowawczym, że oskarżony posiada stałe miejsce zamieszkania a swoim zachowaniem nie daje podstaw do przyjęcia, że będzie w jakikolwiek sposób utrudniać postępowanie sądowe. W tym miejscu wyjaśnić trzeba, że obawy płynące z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. mają szczególne znaczenie z uwagi na obecny etap postępowania, kiedy to ani oskarżony, ani żaden ze świadków nie został jeszcze przesłuchany przed sądem rozpoznającym sprawę. Jak bowiem należy w tym miejscu zaznaczyć, choć w istocie materiał dowodowy w sprawie został już w znacznej mierze zebrany i zabezpieczony przez prokuraturę w postępowaniu przygotowawczym, to jednak jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z dnia 26 marca 2014 roku, sygn. akt II AKz 152/14, KZS 2014 nr 6, poz. 115, kluczowym jest dołożenie wszelkich starań, aby zebrane dowody zostały przeprowadzone przed sądem orzekającym w postępowaniu głównym. Odnosząc się do argumentacji skazanego w wywiedzionym zażaleniu wskazać trzeba, że nakreślona przez niego okoliczności, a to chęć wsparcia konkubiny, podjęcia pracy, pozostawiania do dyspozycji sądu czy prokuratora jak też zrozumienie swojego nagannego zachowania nie mają aż tak doniosłego znaczenia w kontekście zasadności stosowania środków zapobiegawczych, jak wywodzi to skarżący.

W tej sytuacji zastosowanie wobec B. G. łagodniejszych środków zapobiegawczych z pewnością nie byłoby wystarczające dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Z tego względu bezpodstawny jest zarzut naruszenia art. 257 § 1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się również względem oskarżonego okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania. Niewątpliwe ze swej istoty powoduje ono brak możliwości udzielania przez aresztowanego bezpośredniego wsparcia najbliższym. W przypadku oskarżonego nie ma natomiast podstaw dla stwierdzenia, że zachodzą omawiane w wymienionym przepisie wyjątkowe okoliczności uzasadniające odstąpienie od stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, albowiem brak jest przesłanek do stwierdzenia, że pociągałoby ono wyjątkowo ciężkie skutki dla oskarżonego lub jego najbliższej rodziny.

Podsumowując powyższe, stwierdzić należy, że podjęte przez sąd I instancji działania zmierzające do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania poprzez dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania oskarżonego B. G., uznać należy za prawidłowe i w pełni uzasadnione. Natomiast wywiedzione zażalenia nie zawierały argumentów, które mogłyby powodować uchylenie tymczasowego aresztowania, w efekcie czego zaskarżone orzeczenie utrzymano w mocy.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o prawomocności, jego obrońcy i prokuratorowi.
2. Akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 13 października 2020 roku.